

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1354/2025
06.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босилковића, председника већа, Јасмине Симовић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца - противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Богдан Јовановић адвокат из ..., против туженог - противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Марија Ковачевић адвокат из ..., ради предаје поседа и утврђења стицања права својине одржајем, одлучујући о ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1999/24 од 25.09.2024. године, на седници одржаној 06.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог - противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1999/24 од 25.09.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца - противтуженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1999/24 од 25.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог - противтужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П 561/23 од 31.01.2024. године којом је усвојен тужбени захтев тужиоца – противтуженог од 10.05.2023. године (став први изреке) и обавезан тужени - противтужилац да тужиоцу – противтуженом преда у посед непокретност уписану у лист непокретности бр. .. к.о. ..., парцела бр. .. – ливада у површини од 76 ари 70 m² (став други изреке), одбијен противтужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужени – противтужилац стекао право власништва по основу одржаја на предметној непокретности, што је тужилац – противтужени дужан трпети и на основу наведене пресуде у РГЗ Служба за катастар непокретности Сомбор извршити упис права власништва на име туженог – противтужиоца и накнадити му трошкове парничног поступка (став трећи изреке) и обавезан тужени – противтужилац да тужиоцу – противтуженом накнади трошкове парничног поступка од 63.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став четврти изреке). Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени – противтужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног

права, с позивом на члан 407. став 1. тачка 4. ЗПП. Тужени се у ревизији не позива на члан 404. ЗПП нити из садржине ревизије произлази да је изјављена као посебна ревизија.

Тужилац – противтужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Према члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП ревизија је недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1 и 3), осим из члана 404. овог закона.

Чланом 410. став 1. ЗПП прописано је да ће неблагоприятну, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити решењем првостепени суд без одржавања рочишта, а чланом 413. ЗПП, да ће неблагоприятну, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити Врховни суд решењем ако то, у границама својих овлашћења (члан 410), није учинио првостепени суд.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој правној ствари тужилац је дана 10.05.2023. године поднео тужбу против туженог ради предаје у посед непокретности, а као вредност предмета спора означен је износ од 100.000,00 динара. Тужени је дана 13.06.2023. године поднео противтужбу са захтевом да се утврди да је он стекао право својине на предметној непокретности по основу одржаја и означио као вредност предмета спора износ од 100.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија туженог – противтужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Тужиоцу – противтуженом не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**